

Motion till riksdagen

1989/90:A17

av Lars Werner m. fl. (vpk)

med anledning av prop. 1989/90:95 om allmänt lönestopp

Vänsterpartiet kommunisterna säger nej till det i regeringens åtgärds paket som riktar sin udd mot fackföreningsrörelsens självständighet och lönearbetarnas levnadsvillkor. Förslaget som helhet slår nu hårdast mot de lågavlönade, bland vilka de flesta är kvinnor.

Den tredje vägens politik är i en återvändsgränd. Den har hållit nere den öppna arbetslösheten, men har ensidigt gynnat vinstökningar i företag och medfört löneökningar och skattelättnader för höginkomsttagarna. Tredje vägens politik har drabbat de lågavlönade genom sänkta reallöner samt drabbat kommun- och landstingssektor genom reall minskade statsbidrag.

Den socialdemokratiska regeringen har alltmer valt en politisk väg, där tilltagande inkomst- och klassklyftor blivit resultatet. Regeringen har undvikit att bekämpa inflationen med åtgärder mot kapitalet, i stället har de arbetandes löneökningar utmålats som inflationens huvudorsak.

SAP-regeringen ansvarslös

När de lågavlönade kräver sin rätt till löneökningar slår regeringen tillbaka med hårda åtgärder. Samtidigt hotar regeringen med nyval om inte alla komponenter i åtgärds paketet antas av riksdagen. Det är en ansvarslös politik mot hela arbetarrörelsen. I 1988 års val fanns en majoritet mot de borgerliga partierna. Socialdemokraterna har i grunden svikit detta ansvar och för en borgerlig ekonomisk politik. Arbetarrörelsen känner inte igen sig. Ansvaret för utvecklingen vilar nu helt på socialdemokraterna.

Om regeringens syfte och vilja är att minska oron och konflikterna på arbetsmarknaden finns det fortfarande en majoritet i Sveriges riksdag för att genomföra en politik med skatt efter bärkraft, satsning på de lågavlönade och beskattning av dem som har stora resurser.

Vpk:s syn på regeringens åtgärder

- * *Lönestoppet* slår hårdast mot de lågavlönade, mot alla dem som förlorar på skattereformen. Vpk avvisar ett allmänt lönestopp.
- * Införande av *strejkstopp*, olagligförklarande av strejker i två år är helt oacceptabelt och riktar sig direkt mot de fackliga organisationerna. *Höjda strejkböter* och införandet av en lag som påminner om legostadgan från 1700-talet avvisar vpk bestämt.

- * *Stopp för höjning av aktieutdelningar* i börsnoterade företag är acceptabelt, men fördelningspolitiskt ineffektivt, eftersom kapitalet kan disponera om sina resurser så att förmögenheter och tillgångar kan växa ändå.
- * *Prisstopp* kan vpk godkänna under viss tid, men det bör följas av andra åtgärder mot prisökningar. Vpk har föreslagit straffskatt på företag och verksamheter som har oskäligen prisökningar.
- * *Hysesstopp* är acceptabelt och blir mycket verkningsfullt, särskilt om skatteomläggningen rivs upp så att inte bostadssektorn belastas med ytterligare oskäligen hyres- och kostnadshöjningar.
- * *Kommunalt skattestopp* är en begränsning av kommunernas självstyre och försvårar barnomsorgsutbyggnaden och annan eftersatt kommunal verksamhet och måste därför avvisas. Vpk har föreslagit att behovet av kommunala skattehöjningar skall bromsas genom ett ekonomiskt stödpaket från staten till kommunerna.
- * *Förändringar i sjukförsäkringen* kan inte vpk acceptera om arbetsgivarna får hela kontrollen över sjukskrivningen de två första veckorna. Regeringsförslaget syftar till att sätta press på de arbetande, vilket kan få allvarliga följder för stora grupper på arbetsmarknaden.
- * *Höjd investeringsavgift* för kontorsbyggandet etc i storstäderna är helt i linje med vpk:s förslag och kan därför i huvudsak accepteras.

Vpk:s förslag

I vpk:s ekonomiska motion 1989/90:Fi212 presenteras ett ekonomiskt och ekologiskt alternativ till socialdemokratisk och borgerlig politik. I anledning av regeringens åtgärder föreslår vi att sex åtgärder ställs i centrum för att vända utvecklingen och minska oron och konflikthanledningarna i landet. Dessa förslag är helt i linje med arbetarrörelsens socialistiska traditioner om jämlikhet, rättvisa och solidaritet.

- * **Riv upp skatteomläggningen.** Marginalskattesänkningar som till stor del finansieras med höjda indirekta skatter är i sig inflationsdrivande. En sådan skatteomläggning ger föga eller inget till låginkomsttagarna, medan höginkomsttagarna gynnas. De lägst avlönade måste då kräva större löneökningar för att behålla sin realinkomst och avståndet till höginkomsttagarna. Genomför en helt ny skattepolitisk reform som i grunden är rättvis för låginkomsttagarna. Finansieringen av en sådan reform ska ske med ökad beskattning av företag, kapital, spekulation och av högavlönade. Slopad moms på mat är en central skattepolitisk åtgärd för jämlikhet och rättvisa.
- * **Genomför en rättvis lönepolitik** som gynnar de lågavlönade. Statlig personalpolitik i dagens utformning med satsning på chefer och nyckelgrupper måste överges och ersättas med en lönepolitik som tillfredställer de lågavlönades berättigade krav på rimliga löne- och anställningsvillkor. Statens lönepolitik skulle därmed gå i spetsen för en rättvis fördelningspolitik.

- * **Genomför en kraftfull vinst- och förmögenhetsindragning från företagen.** Satsa resurserna på kommunerna och de lågavlönade.
- * **Återinför valutaregleringen och skärp valutakontrollen.**
- * **Ta första steget till en demokratisering av arbetslivet.** Stärk förhandlingsrätten och de lokala fackliga organisationernas möjligheter att tillvarata sina medlemmars intressen. Detta gäller inte minst en förbättring av arbetsmiljön.
- * Som ett led i en rättvis ekonomisk politik krävs också **åtgärder på miljöområdet.** Bland annat kan åtgärder som t.ex. skärpt skatt på reklam, skatt på engångsförpackningar m. m. ha en avkylande effekt och vara ett led i en mera ekologiskt inriktad politik.

Genomgång av regeringens motiv

Kostnadskrisen

Regeringen påstod i finansplanen att vi "nu kommit till en kritisk punkt i den ekonomiska utvecklingen där det kommer att avgöras om det finns möjlighet att kombinera full sysselsättning och stabila priser". Efter överläggningar med arbetsmarknadens parter föreslår man nu pris-, löne-, skattestopp och stopp för höjda utdelningar på aktier.

Regeringen motiverar sitt åtgärds paket med "den alltför snabba pris- och kostnadsstegringen". Ekonomin är överhettad. Den knappa resursen är arbetskraft. Finansministern säger sig vara medveten om att det är "omöjligt att hålla tillbaka inflationsspiralen när det är brist på arbetskraft" och "därför måste politiken inriktas på att både förändra spelreglerna på arbetsmarknaden och att kyla ned den överhettade ekonomin". Resultatet blir annars ökad arbetslöshet och framtvingade sociala nedskärningar inom kommuner och landsting.

Det är riktigt att lönerna under de senaste åren ökat i en takt som överstiger produktivitetens utveckling. Om man ser till hela 80-talet har lönerna genomsnittligt varit oförändrade reellt sett. Lågavlönade har dock haft en negativ reallönutveckling. Mellan 1980 och 1989 ökade lönerna lika mycket som priserna för de varor och tjänster som producerades i vårt land. Under samma tid höjdes produktionen per arbetad timme enligt konjunkturinstitutet med 10 %. Löntagarna har med andra ord inte fått ta del av 80-talets produktivitetstillväxt. Regeringens fixering vid problemet med "löneökningar som inte har sin grund i produktivetsförbättringar" framstår därför som en aning märklig i detta perspektiv.

En jämförelse med utvecklingen i andra länder understryker det faktum att de svenska löntagarna pressats tillbaka. Mellan 1970 och 1980 ökade industrins arbetskostnad per producerad enhet 5 % snabbare i våra viktigaste konkurrentländer än i Sverige enligt statistiska centralbyrån. Devalveringspolitiken fortsatte emellertid och mellan 1980 och 1989 förbättrades det svenska kostnadsläget med ytterligare 10 %. Den svenska industrins arbetskostnad per producerad enhet har därmed sjunkit med hela 15 % jämfört med våra viktigaste konkurrentländer mellan 1970 och 1989. Statistiska cen-

tralbyrå (Indikatorer 1989:12) skriver i anslutning till dessa siffror: "Även om de svenska lönekostnaderna i år (1989) ökar dubbelt så snabbt som genomsnittet för våra konkurrentländer kvarstår dock fortfarande en betydande del av de kostnadsfördelar för den svenska industrin som åstadkoms genom devalveringarna av den svenska kronan 1981 och 1982 på 10 respektive 16 %".

Den tredje vägens politik har i ett avseende varit framgångsrik. Samtidigt som arbetslösheten i många länder stabiliserats på mycket höga nivåer har arbetslösheten i Sverige kunnat reduceras till 1,5 %. Priset för den förda politiken har emellertid varit högt. Löntagarna har under 80-talet fått betala med försämrade reallöner för denna sin självklara rätt till arbete. Det är mot denna bakgrund man bör se de lönekrav som väcks idag.

Bytesbalansen

På en rad punkter överdriver regeringen stundens allvar. Avgränsningen i tiden av jämförelsen mellan löneutvecklingen i Sverige jämfört med andra länder är ett exempel på detta, underskottet i bytesbalansen ett annat. Utvecklingen mot allt större bytesbalansunderskott sammanfaller i tiden med att de svenska lönerna ökar snabbare än i omvärlden samtidigt som bristen på arbetskraft upplevs som allt mer akut. Det talas om att svensk industri tappar marknadsandelar och att produktionen inte längre kan öka i samma takt som efterfrågan.

Det ligger förstås nära till hands att koppla samman bytesbalansens försvagning med överhettningen i den svenska ekonomin. Till regeringens försvar skall här sägas att man är betydligt mer försiktig än många andra att göra denna "lockande" sammankoppling. Utan att säga det direkt försöker regeringen ändå påskina att detta samband faktiskt gäller. Så är emellertid inte fallet.

Vi vill hävda att den kraftigt växande utlandsskulden inte kan förklaras med utgångspunkt från någon drastisk försämring av förutsättningarna för svensk produktion att täcka inhemsk konsumtion och investeringar. Det bör emellertid noteras att om tillgången på arbetskraft varit större skulle detta självfallet ha inneburit mindre marknadsandelsförluster än vad som nu blivit fallet. Härigenom hade också en del av bytesbalansförsämringen kunnat undvikas. Detta är emellertid inte samma sak som att överhettning och försämrade konkurrenskraft är orsaken till de kraftigt växande underskotten. Vi vill hävda att det finns helt andra förklaringar.

Tittar man på saldot av utrikeshandeln med varor och tjänster relativt BNP så intog Sverige enligt OECD en hedrande andraplats efter Västtyskland 1988. Det enda land i den industrialiserade världen som hade ett större exportöverskott än Sverige var således Västtyskland. Det svenska överskottet låg på 4,0 % av BNP. Motsvarande siffra för Japan var 3,3 %. Regeringens och de borgerliga partiernas svartmålning av den svenska ekonomin stämmer dåligt överens med dessa siffror. Det kan tilläggas att OECD:s prognoser pekar mot att Sverige kommer att hålla sig kvar i täten åtminstone under de närmaste åren.

Överskotten i den svenska handelsbalansen (handeln med varor) har vis-

serligen minskat något. 1989 registrerades ett saldo på 19 miljarder kronor jämfört med 22-24 miljarder 1987 och 1988. Denna försvagning står emellertid inte i proportion till att underskottet i bytesbalansen vuxit från 7 miljarder 1987 till runt 30 miljarder 1989. En försämring med tre miljarder kan knappast förklara en försämring med 23 miljarder.

Vänder vi blicken framåt så räknar regeringen med en förbättring av handelsbalansen mellan 1989 och 1991 med 2 miljarder. Samtidigt försvagas tjänstebalansen med 5 miljarder till följd av växande underskott i resevalut nettot. Sammantaget väntas således handels- och tjänstebalansen försvagas med 3 miljarder. Detta kan knappast förklara att bytesbalansen, enligt regeringen, kommer att försvagas med ytterligare 24,5 miljarder mellan 1989 och 1991.

Det måste därför framstå, även för regeringen, som ganska självklart att bytesbalansens växande underskott inte är en följd av utrikeshandelns utveckling. Orsaken är i stället en kraftigt växande utlandsupplåning till följd av omfattande svenska utlandsinvesteringar och köp av utländska aktier.

Under de tre första kvartalen 1989 uppgick de svenska direktinvesteringarna utomlands till 35 miljarder kronor. Samtidigt var nettoimporten av aktier 20 miljarder kronor. Dessa utlandsinvesteringar och aktieköp leder till en nettoupplåning av motsvarande storleksordning. Ökad upplåning, vilket är liktydigt med ökad utlandsskuld, leder till ökade räntekostnader för den svenska ekonomin. Dessa ränteutgifter bokförs som en kostnadspost i bytesbalansen under kontot avkastning på kapital. Regeringen räknar med att det negativa saldot för posten avkastning på kapital växer med 19 miljarder kronor 1989 och 1991. Det är således denna utveckling som förklarar huvuddelen av bytesbalansens försvagning med 24,5 miljarder och inte att importen växer snabbare än exporten.

Vpk:s analys

Regeringen försöker på olika sätt vrida till verkligheten så att den skall framstå som så skrämmande som möjligt. Det är möjligt att den uppfattar den ekonomiska situationen som så allvarlig att den tycker sig ha rätt till att "bluffa" lite. Regeringen kanske till och med anser det nödvändigt att överdriva en aning för att lyckas få igenom de åtgärder man anser nödvändiga. Men ett sådant förhållningssätt till riksdag och väljare kan knappast vara fruktbart i längden. Åtminstone inte för ett parti som säger sig vilja företräda arbetarrörelsens intressen och nu föreslår åtgärder som kraftigt kommer att beskära de sämst ställdas möjligheter till en reallöneförbättring nästa år.

Det kraftigt växande underskottet i bytesbalansen är allvarligt. Det leder till ett onödigt högt ränteläge och kan på sikt resultera i spekulationer mot den svenska kronan. Det är därför viktigt med en korrekt analys av orsakerna till denna utveckling. Att använda de växande underskotten som slagträn i åtstramningskampanjer gör att diskussionen om de verkliga problemen i den svenska ekonomin uteblir. Detta kan aldrig vara bra. Enligt vår uppfattning bör regeringen besinna sig och inta ett mer hederligt förhållningssätt till problemen. Situationen kräver detta.

Vi anser att ekonomin för närvarande är överhettad. Det är i detta läge

nödvändigt att bedriva en politik som förstärker industrins och offentliga sektorns möjligheter att rekrytera arbetskraft. Vpk:s krav på höjda arbetsgi-varavgifter inom privat tjänstesektor i de överhettade storstadsområdena är ett förslag i denna riktning. En differentiering av de sociala avgifterna är ett sätt att underlätta rekryteringen till de sektorer som i första hand bör stöd-jas. Ökad satsning på en utbyggnad av barnomsorgen var ett annat exempel. I en situation där tiotusentals människor förhindras att ta ett jobb därför att det saknas dagisplatser borde det vara en självklarhet att en utbyggnad av barnomsorgen är något som bör prioriteras.

Även om vi kritiserar regeringens otillräckliga analys är det självklart att om lönerna i genomsnitt fortsätter öka med 10 % per år – med samma pro-duktivitet och prisbildning som för närvarande – hamnar vi förr eller senare i en kostnadskris. Devalverar man inte i detta läge återstår bara höjd arbets-löshet.

Rättvisa löneökningar i kombination med låg inflation minskar i och för sig inte inkomstklyftorna, men det kan ge en positiv reallöneutveckling även för låginkomsttagarna. Låg inflation är på sikt en förutsättning för full syssel-sättning. Devalveringar kan upprätthålla sysselsättningen, men de leder inte till en godtagbar reallöneutveckling. Det är en lärdom vi kan dra av 80-talet. En andra lärdom är att bekämpning av inflationen med lönedepressning för låginkomsttagarna inte är en framkomlig väg. Den tredje lärdomen av åttiotalet är att produktiviteten och arbetsmiljön inte kan förbättras utan att de arbetande tillerkänns ett betydligt större inflytande över arbetslivet. De-mokrati i arbetslivet är centrala frågor inför nittioalet.

Full sysselsättning och låg inflation innebär inte automatiskt att vi hamnar i den bästa av alla världar. Men den är en bra grund att stå på om man vill bygga ett rättvisare samhälle.

Regeringen anser att Sverige med hög fart rusar in i en kostnadskris. Den lösning man denna gång tillhandahåller är en frysning av rådande pris- och lönerelationer. Någon har liknat denna politik vid att försöka stanna en framrusande bil genom att slå sönder hastighetsmätaren. Man angriper symptomen men inte själva problemet.

Vpk delar inte regeringens uppfattning om att vi står inför en akut kost-nadskris. Det framlagda åtgärdsprogrammet framstår inte heller som särde-les effektivt eller rättvist. Ett generellt lönestopp slår hårdast mot de lågavlö-nade. Det framstår som självklart.

Vpk:s ställningstagande till prop. 1989/90:95 om allmänt lönestopp

Vpk avvisar ett allmänt lönestopp. Det är de lågavlönade som drabbas av ett sådant stopp. Prisstoppet gäller inte för importprishöjningar och punktskat-tehöjningar vilket innebär höjda priser och ett lönestopp är i praktiken en reallöneförsämring för de lågavlönade.

Det är regeringens egen orättvisa fördelningspolitik på åttiotalet och skat-teuppgörelsen med folkpartiet som bäddat för dagens inkomstklyftor. I detta läge måste det vara en rättighet för de lågavlönade att tillkämpa sig en rättvis lön.

Vinnarna i socialdemokraternas åttiotalspolitik är höginkomsttagarna. Den gruppen har vunnit genom både aktiva och passiva åtgärder från regeringens sida.

Marginalskattesänkningarna och den statliga personal- och lönepolitiken med satsning på cheftjänster tillhör de aktiva åtgärderna. Anpassningen till nyliberal ideologi har öppnat fältet för chefer och andra höglönegrupper att tillskansa sig rikliga förmåner.

Vpk kan tänka sig att med regeringen diskutera hur de höglönades löneutveckling skall stoppas, som en inledning på en politik mot rättvisa och jämlikhet både på löne-, skatte- och fördelningspolitikens område.

Strejkstopp, fredsplikt och höjda strejkböter

I arbetarrörelsens barndom var en av huvudfrågorna rätten att organisera sig fackligt. Brukspatroner, industriägare och arbetsgivarna som helhet bjöd ett oerhört motstånd när enskilda arbetare sökte gå samman och genom den organiserade, gemensamma styrkan sökte uppnå förbättringar i livsvillkoren.

Genom de organiserade aktionerna fick arbetarna tyngd och kraft. Strejken blev ett vapen för högre löner och andra förbättringar. Om rätten att organisera sig fackligt möttes av motstånd så var det ingenting mot vad strejken som vapen väckte för reaktioner hos arbetsgivarna.

För fackföreningsrörelsen blev strejkvapnet en effektiv metod att uppnå resultat och strejken blev väl utnyttjad runt sekelskiftet i Sverige.

Strejken var då och är fortfarande de anställdas främsta motvikt mot arbetsgivarnas makt. **Strejkrätten borde vara en av de mest grundläggande demokratiska fri- och rättigheterna och vara skyddad i grundlagen.**

Att inskränka strejkrätten så som regeringen nu föreslår och höja strejkbötestaket till högst 5 000 kr innebär en attack på fackföreningsrörelsen och de fackliga landvinningar som uppnåtts.

När den tidigare strejkbötesgränsen om 200 kr infördes 1928 ledde det till oerhört hård kritik från det socialdemokratiska arbetarepartiets ledning. Idag står samma partis ledning i spetsen för den politik man en gång så kraftfullt reagerade emot.

För vpk är olagligförklarandet av strejk helt oacceptabelt. Vpk har tvärtom vid upprepade tillfällen krävt en utvidgning och ett erkännande av strejkrätten, även på lokal facklig nivå, vilket senast framfördes i en partimotion i riksdagen i januari 1990.

Den fria förhandlingsrätten är sedan decennier etablerad på svensk arbetsmarknad. De fackliga organisationernas rätt att genom förhandlingar med motparten träffa frivilliga överenskommelser om löner och arbetsvillkor är hävdvunnen. De fackliga organisationerna i Sverige liksom vänsterpartiet kommunisterna har slagit vakt om dessa principer. Det är därför med bestörtning vi nu åser hur Stig Malm och övriga i LO- och förbundsledningarna godkänner regeringens åtgärder om både lönestopp och strejkförbud.

Dessutom är Sverige bundet av FN-konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter och även av den Europeiska sociala stadgan.

I dessa internationella överenskommelser förpliktar sig konventionsstaterna att säkerställa strejkrätten. I vissa nödsituationer har staterna rätt att

inskränka strejkrätten. Men det kan knappast göras gällande att de av regeringen föreslagna åtgärderna med strejkförbud under två år är "nödvändiga i ett demokratisk samhälle som skydd för samhällets intresse" vilket krävs för att staterna skall få inskränka strejkrätten.

De föreslagna bestämmelserna om straff för utbetalning och mottagande av högre lön i strid mot lönestoppet innebär ett upphävande av den urgamla principen på arbetsmarknaden att skadestånd och inte straff skall vara den arbetsrättsliga sanktionen. Inte sedan legostadgan som gällde mellan 1739 – 1805 har straff stadgats för utgivande och mottagande av för hög lön.

Efter ett decennium av omfördelning av resurser från löntagare till kapitalägare och efter en period av en välvillig statlig lönepolitik gentemot mellan- och höglönegrupper och i ett läge där lågavlönade kvinnogrupper kräver bevarad köpkraft slår regeringen till med ett förslag om lönestopp. Socialdemokraternas orättfärdiga fördelningspolitik utgör bakgrunden till den oro och de konflikter som uppträtt på arbetsmarknaden den senaste tiden. Förslagen om lönestopp, fredsplikt, höjningen av strejkbötestaket och böter vid brott mot lönestoppet bekräftar den högervridning av socialdemokraternas fördelningspolitik som skett och som nu sker. Den har tidigare bekräftats genom skatteuppgörelsen med folkpartiet. Uttalanden från borgerliga regeringsledamöter av typen "det skall svida i skinnet när man strejkar" anammas nu av socialdemokraterna vilket tydligt visar vilken attityd man intar mot låglönegrupperna och deras kamp för lönekompensation.

Ett lönestopp som är direkt riktat mot de lågavlönade måste vpk både fördoma och förkasta liksom förslagen om strejkförbud och höjda strejkböter.

Vpk:s ställningstagande till prop. 1989/90:94 om förbud mot höjning av vinstutdelning

Vpk är positivt till ett förslag som stoppar höjningarna av aktieutdelningarna men vi anser förslaget alltför fördelningspolitiskt ineffektivt. Kapitalet kan omdisponera sina resurser så att deras förmögenheter och tillgångar kan växa ändå. Därför anser vi att en särskild vinst och förmögenhetsskatt på företagen tas ut i syfte att dels stärka kommunerna och dels vara en del i finansieringen av en rättvis skattereform.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen avslår regeringens förslag till allmänt lönestopp,
2. att riksdagen avslår regeringens förslag till strejkförbud,
3. att riksdagen avslår regeringens förslag till höjda strejkböter,
4. att riksdagen avslår regeringens förslag om straff för utbetalning eller mottagande av högre lön i strid mot §§ 2 och 3 i prop. 1989/90:95,
5. att riksdagen hos regeringen begär förslag om en skattereform med en rättvis fördelningspolitik enligt vad som i motionen anförts,
6. att riksdagen hos regeringen begär förslag till en ny statlig lönepolitik enligt vad som i motionen anförts,

7. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om valutaregleringen.

Mot. 1989/90
A17

8. att riksdagen hos regeringen begär förslag om demokratiska rättigheter i arbetslivet enligt vad som i motionen anförts.

9. att riksdagen hos regeringen begär förslag till vinst- och förmögenhetsskatt på företagen enligt vad som i motionen anförts.

10. att riksdagen hos regeringen begär förslag till åtgärder på miljöområdet enligt vad som i motionen anförts.

Stockholm den 12 februari 1990

Lars Werner (vpk)

Berith Eriksson (vpk)

Bo Hammar (vpk)

Ylva Johansson (vpk)

Lars-Ove Hagberg (vpk)

Margó Ingvardsson (vpk)

Bertil Måbrink (vpk)